

Vlkodlači seznamka

Unaveně jsem brouzdala po internetu, ale najednou jsem se očima zastavila na stránce se jménem: Seznamka pro osamělé vlkodlaky.

Neodolala jsem pokušení a otevřela ji. Na hlavní stránce na mě vybafl zajímavý popis někoho, kdo si myslí, že je vlkodlak.

Zvědavě jsem si to začala číst nahlas.

„Jsem 170-ti vysoký blondatý bůh, který umí plnit sny jakéhokoliv rozměru. Miluji procházky za úplňku a naopak nesnáším denní světlo. Nemám rád kočky a ony mě. Ze všeho nejraději chodím na lov, protože rád běhám. Mou prací je chránit lidi a dívky v nesnázích. PS: To mám nejraději na své práci. ☺ Děvčata, máte zájem? Pokud ano, tak se sejdeme za úplňku u kavárny U Zlatého vlka. Jo a zapomněl jsem napsat, že mi je 17 let.“ dočetla jsem tento bizarní popis někoho, kdo si myslí, že je něco víc než obyčejný smrtelník.

Vyjeveně jsem zírala na monitor a přemýšlela, jestli je něco z toho pravda, nebo ne. Nikdy jsem nic takového nečetla, ani zdaleka to nepřipomínalo žádnou knížkou, kterou jsem doposud četla. Začala jsem silně pochybovat o duševním zdraví tohoto „člověka“.

Z mého dumání mě vyrušila moje mladší pětiletá sestřička Karinka. Rychlostí blesku mi vrazila do pokoje a nevypadala, že by se měla k odchodu.

Začala poskakovat a já jí tu její hyperaktivitu záviděla.

„Stelo, pojď si se mnou hrát.“ zakňourala a udělala na mě psí oči, čímž na mě vytáhla tu největší zbraň, kterou může mít.

Neochotně jsem přikývla. „Tak dobře, ale jenom na chvíli.“

Karinka zběsile běžela pro panenky Monster High a během vteřiny byla znovu u mě v pokoji a v rukou držela několik panenek. Začaly jsme si hrát, ale po hodině jsem už neměla sil, a tak mě Karinka nechala v pokoji samotnou.

Znovu jsem si přečetla ten nesmyslný popis na seznamce. Dlouho jsem přemýšlela a rozhodla jsem se, že bych tomu člověku mohla odepsat. Chtěla bych zjistit, kdo se za tím šíleným popisem schovává a jestli je to pravda.

Vytukala jsem odpověď.

Ahoj,

chtěla bych tě poznat a sejít se s tebou. Mohli bychom se sejít zítra v 6 hodin u kavárny U Zlatého vlkodlaka.

Rychle jsem zmáčkla ikonu odeslat.

Byla jsem dost zvědavá, kdo to bude a jak bude vypadat.

O 5 minut později mi přišla odpověď.

Ahoj.

Kolik ti je let? Mohla bys mi poslat svoji fotku? Jo a nikomu nic neříkej.

Zamyslela jsem, jestli mám poslat svoji fotku nebo ne. Ale tak co by se mohlo stát? Přece to není nějaký úchyl.

Rychle jsem odepsala odpověď a poslala fotku.

Je mi 15 let. A fotku jsem poslala taky.

10 minut jsem počkala, jestli ještě něco nenapiše, ale když nenapsal, tak jsem vypnula počítač.

Onen den setkání

Dnes jsem se měla setkat s tím tajemným klukem: Teprve teď mi došlo, co jsem to udělala.

Co když to bude opravdu nějaký úchyl? ozval se mi v hlavě otravný hlas.

Pane Bože! Co jsem to provedla?

Celý den jsem byla nervní a protivná. Měla jsem strašný strach. Bála jsem se to někomu říct.

Blížil se večer našeho setkání a já se bála, čím dál víc.

Pro jistotu jsem si do bundy dala pepřák.

V půl šesté jsem vyrazila, i když bych u kavárny U Zlatého vlkodlaka byla za 10 minut.

Šla jsem pomalu a měla připravený mobil v kapse, kdyby byl náhodou potřeba. Ale doufala jsem, že nebude zapotřebí.

Pomaloučku jsem se blížila k místu, kde jsme se měli setkat.

Zaslechla jsem mužské hlasy, a tak jsem se schovala za nejbližší keř, abych na ty muže viděla.

„Jeremiáš, neboj. Ona přijde, odvezeme ji do Německa, a tam ji prodáme za slušnou cenu.“
pronesl ten mladší.

Starší muž, který se jmenoval Jeremiáš se oplzle ušklíbl.

„Teď už jdi. Měla by každou chvíli přijít.“

Zkoprněle jsem se na toho mladšího, který mluvil, podívala.

Znechucení. Strach. Provinilost. Tak toto se mi všechno honilo hlavou. Byla jsem tak hloupá.

Ten kluk, co mi psal na seznamce, neexistoval. Vůbec nevypadal tak, jak se popisoval. Byl malý,

tlustý a hlavně plešatý. Nevypadal jako 17letý teenager, ale jako třicátník, co měl svá nejlepší léta za sebou.

Jeremiáš odešel a ten hnusný chlap tam čekal na mě.

Opatrně jsem vycouvala z keře a snažila se nedělat žádný hluk.

Naštěstí lidí po ulici chodilo dost, takže jsem se snažila splynout s davem. V rukou jsem držela pepřák .

Někdo mi položil ruku na rameno.

Neváhala jsem a použila pepřový sprej.

Za mnou někdo vykřikl. „Au.“

Opatrně jsem se otočila a hleděla do očí spolužákovi ze školy.

„Pane Bože, Martine! Strašně jsi mě vylekal.“

Oddechla jsem si, že to není ten odporný chlap.

Zatahala jsem Martina za rukáv a odtáhla ho z doslechu lidí. Podařilo se mi zmizet z dohledu toho chlapa, který mě chtěl prodat do Německa. Obchod s bílým masem je to nejhorší, co si umím představit. Nikdy bych už neviděla svou rodinu.

Martin si mnul oči a stěžoval si, že ho to pálí. Omluvila jsem se mu a on mě neochotně doprovodil domů.

V pořádku jsem dorazila domů a vše vysvětlila rodičům. Společně jsme našli na internetu majitele nebo autora té seznamky a požádali ho, aby smazal mé osobní údaje ze seznamky. Dokonce zablokoval i toho slizkého chlapa a nahlásil ho policii. Naštěstí vše dobře dopadlo, ale nevím, co by bylo, kdybych nevyšlechla ten jejich hovor o mém únosu.

Slíbila jsem si, že už nikdy nikomu nebudu posílat svou fotku ani jiné osobní údaje jako například jméno, věk, telefonní číslo...Zavrhla jsem seznamky a začala si dávat velký pozor, komu o sobě dávám informace. Už nikdy se s nikým nesejdu, aniž bych ho znala. Poučila jsem se a už bych to nikdy neudělala. Takže holky a kluci: nikdy si s někým cizím nepište a neposkytujte své údaje. Mohlo by se vám to vymstít. Já jsem dnes měla štěstí, ale vy byste ho mít nemuseli.

Simona Sucháňová 

ZŠ Prokopa Holého 2632, Louny